

РЕШЕНИЕ

№ 6877

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8726** по описа за **2023** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от ТД на НАП [населено място], срещу решение № 3704 от 10.10.2022г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 3-ти състав по нахд № 5256/2022г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 560104-F568908/10.02.2021г., издадено от зам. директора на ТД на НАП [населено място], с което на основание чл.182, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ на „Хелларголип“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в [населено място] са наложени осем имуществени санкции, съответно в размер на 1352 лв., на 16800 лв., на 1000 лв., на 1237.50 лв., на 2670 лв., на 1000 лв., на 1000 лв. и на 2275 лв. за нарушение на чл.124, ал.2 от ЗДДС.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като постановено в нарушение на материалния закон и при допускане на съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че нарушението по чл.124, ал.2 от ЗДДС се осъществява чрез бездействие, което е започнало от момента, в който е следвало данъчният документ да бъде отразен в дневника за продажби за данъчен период 01.06.2020г. – 30.06.2020г. и е продължило и към датата на съставяне на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/.

В съдебно заседание касаторът не се представлява. С представени писмени бележки жалбата се поддържа чрез процесуален представител. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатски хонорар за адвокатска защита на ответника.

Ответникът - чрез упълномощен адвокат в съдебно заседание, с писмен отговор и писмена защита оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Излага подробни съображения за неоснователност на възраженията в касационната жалба. Претендира разноски.

Заключението на прокурора е, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е решение №3704 от 10.10.2022г. по нахд № 5256/2022г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. СРС е приел за установено следното: При извършена проверка на 01.09.2020г. е установено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС и в законовия срок по чл.125, ал.2 от ЗДДС е подало справка-декларация на 09.07.2020г. за периода от 01.06.2020г. до 30.06.2020г. с деклариран резултат за внасяне на ДДС в размер на 219633.64 лева, посочен в кл.50 и същевременно са подадени отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС на същата дата, но в съответствие с чл.124, ал.2 и чл.119 от ЗДДС не са отразени в дневника за продажби за данъчния период през м.06.2020г. издадени данъчни документи, както следва: фактура № [ЕГН]/25.06.2020г., фактура № [ЕГН]/26.06.2020г., фактура № [ЕГН]/29.06.2020г., фактура № [ЕГН]/30.06.2020г., фактура № [ЕГН]/30.06.2020г., фактура № [ЕГН]/30.06.2020г., фактура № [ЕГН]/30.06.2020г., кредитно известие № [ЕГН]/30.06.2020г., фактура № [ЕГН]/30.06.2020г. и фактура № [ЕГН]/30.06.2020г., като фактурите са с обща данъчна стойност 135114.17 лева и общо начислен ДДС в размер на 27 022.83 лева, което довело до определяне на данък в по-малък размер, като фактурите не са били отразени в дневника за продажби за данъчния период от 01.07.2020г. до 31.07.2020г., а са включени в дневника за продажби за периода 01.08.2020г. до 31.08.2020г. и справка-декларация за м.08.2020г. е подадена след издаване на АУАН - нарушение на чл.124, ал.2 от ЗДДС. НП е издадено въз основа на АУАН № F568908/08.09.2020г. и констативен протокол № П-22220520130028-073-001/02.08.2020г.

За да отмени оспореното НП съдът е приел, че в конкретния случай не е посочена дата на извършване на административното нарушение, както в АУАН така и в НП. Отделно от това съдът е установил, че актосъставителят и наказващият орган при описание на нарушението са констатирали едно нарушение по чл.124, ал.2 от ЗДДС, тъй като навсякъде се говори в единствено число, а с НП са наложени осем санкции.

Решението е правилно.

Действително процесните АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл.42, ал.1, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в тях няма посочена дата на нарушенията. Липсва конкретно посочена дата, която актосъставителят и наказващият орган да са приели, че е дата на всяко едно от нарушенията. В случая датата на нарушението не може да се изведе от съдържанието. Задължителността на изискването да се посочи приетата от повдигачият обвинение с АУАН и от налагащия наказание с НП дата на нарушението е пряко свързана както с упражняване правото на защита на нарушителя, така и с преценката за спазването на сроковете в чл. 34 от ЗАНН и с възможността за извършване на проверка за правилност и законосъобразност на акта и на постановлението от съда, включително за приложимата редакция на разпоредбите, които се сочат като нарушени и на тези, съставляващи основание за санкционирането. Датата, на която наказващият орган е приел, че е осъществено нарушението е необходима част от съдържанието на НП, която се проверява в съдебната фаза. По тази причина датата на нарушението не може да бъде предполагаема от съда или от страните, защото така се попълва съдържанието на АУАН и НП в съдебната фаза, което е недопустимо.

Правилно СРС е приел и че с оспореното НП са наложени осем санкции за едно нарушение, осъществено при бездействие, изразяващо се в невключване на 10 броя данъчни документа, като същевременно в текста на АУАН и НП е обосновано задължение на регистрирано по ЗДДС лице да включва издадените от него фактури /9 на брой/ в дневника за продажби за съответния месец, в който са издадени. Касае се за съществено нарушение на процесуалните правила, с които е ограничено правото на защита на санкционираното лице, тъй като неяснотата относно броя на нарушенията създава пречки санкционираният да упражни правото си на защита.

Предвид изложеното правилен и законосъобразен е изводът в оспореното решение, че е налице основание за отмяна на оспореното НП.Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на спора направеното искане от ответника за присъждане на разноски за касационното производство е неоснователно. За осъщественото от адв. Л. процесуалното представителство на ответника по касация е представено само пълномощно за преупълномощаване на адв. Л. от адв. С.. За адв. С. не е представен договор за правна помощ. Съгласно ТР №6/2012г. на ВКС, ОС на ГК и ТК наличието на договор за правна помощ е абсолютна предпоставка за присъждане на разноски, тъй като именно в договора се посочва договореният начин на плащане. В този смисъл е и разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА. Договорът удостоверява волята на договарящите относно възнаграждението на упълномощеното лице – кой, кога и по какъв начин ще заплати хонорара на адвоката. Представените списък на разноските и фактура /без банков извлечение/ не обосновават направените разноски. Следователно искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в полза ответника е неоснователно.

Неоснователно е и искането за присъждане на разноски за адвокатска защита за кнахд. № 223/2022г. по описа на АССГ и по нахд № 6299/2021г. по описа на СРС.

Предмет на разглеждане по нахд № 6299/2021г. по описа на СРС е жалбата на „Хеллагролин“ ЕООД срещу НП № 560104-F568908/10.02.2021г. на зам. директора на ТД на НАП С.. Решението по това дело е постановено преди изменението на ЗАНН, респ. преди приемането на разпоредбата на чл.63д от ЗАНН /ДВ, бр. 109 от 2020г., в

сила от 23.12.2021г./, съгласно която в производството пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. До изменението на закона направените разноски пред районния съд са присъждани по друг ред, поради което претенцията на ответника по касация не може да се разгледа в настоящото производство.

С решението по кнахд. № 223/2022г. по описа на АССГ е отменено решението по нахд № 6299/2021г. по описа на СРС и делото е върнато за ново разглеждане. Образувано е нахд № 5256/2022г. по описа на СРС, с решение, по което са присъдени в полза на „Хеллагролин“ ЕООД направените по делото разноски. Срещу решението, в частта за разноските е подадена молба по чл.248 от ГПК във вр. с чл.143 от АПК от адв. С., с искане за изменение на решението чрез присъждане на пълния размер на разноските пред друг състав на СРС, при предходно разглеждане. По тази молба СРС се е произнесъл с определение № 2107/26.06.2023г., в което е посочено пред кой съд и в какъв срок може да се оспори.Посоченото определение на СРС не е предмет на разглеждане в настоящото производство.Касационна жалба срещу решението по нахд № 5256/2022г. по описа на СРС в частта за разноските не е разглеждана в производството по кнахд № 8726/2023г. по описа на АССГ, а изменение на решението на СРС в частта за разноските, в полза на страна, която не го е оспорила не е предвидено в закона.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН ,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3704 от 10.10.2022г., постановено по нахд № 5256/2022г. по описа на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.